

«Живу так, ніби підіймаюсь на скелю. Дивлячись на її вершину, я згадую свою ціль. На кожному привалі я оглядаю все більше красот, які відкриваються. Підіймаюся спокійно, неспішаючи, насолоджуючись кожною хвилиною сходження. З нетерпінням очікуючи вигляду, який побачу з самісінької вершини, адже це буде чудовою нагородою за пройдений шлях і за зусилля».

Приполярний Урал. Гори, які ділять материк Євразію на два континенти: Європу і Азію. Ми, європейці, волиняни, лучани, ще не були так далеко від домівки, але те небачене, нове і небезпечне, так манить до себе, що не в силах себе стримати!

Червень. Дзвінок від колег із Дніпропетровська: «Ну, що? Готова? Квитки купила?», від цих слів перевертається все всередині, і в уяві відразу повстають невідомі краєвиди, пейзажі та труднощі, якими вже встигла «наковтатись» з інтернету не дочекавшись справжніх! Все таке невідоме, але ще трішки і буде досягне. Смокче під ложичкою!

Так розпочиналась моя Одісея, похід 4-ої категорії складності по Приполярному Уралі. З Луцька нас було троє: Бондарук Максим, Головачек Юрій – студенти Східноєвропейського національного університету, досвідченні туристи і просто мої хороші друзі, і я Мелимука Вікторія – інструктор туризму Центру туризму, спорту та екскурсій, а колег з центральної України було восьмеро.

В поході брало участь дві групи 4 і 5 категорії складності.

Це наша команда 4-ки. Яків Вільйович (керівник), Танюха, Я, Макс і Сірюга (з права на ліво).

Станція Інта-1, куди дістались потягом Москва-Воркута. До гір ще 100 км, які ми долаємо за допомогою найманого транспорту УРАЛ-375.

Отже, перший день походу розпочався. Швиденько перекушуємо і в дорогу, так як розпочинають згущуватись хмари. Рухаємось спочатку ґрунтовою розмитою дощами дорогою, потім болотистим руслом річки Балбан-ти.

Вода під ногами, вода над нами, дощ, злива, град, грім; комарі, мошка, оводи, які навіть в дощ намагаються відкусити від тебе шматочок: Урал випробовує, чи сильні, чи зможемо, чи хочемо? Але ми вперто просуваємось вперед.

І ми виграли! Подолавши 15 км – дійшли до стоянки, і почали очікувати ніч...а вона так і не прийшла!

Ранок другого дня походу прийшов ще о третій годині ночі, але свій сьогоднішній день походу ми розпочали о 8-й годині.

Підйом на найвищу гору Уралу Народну (Нáрода говорять місцеві), з її висотою 1895 м над рівнем моря, розпочався досить легко. Спочатку брід, а потім нескінченні милування краєвидами, які з кожним підняттям до гори відкривались все красивіші і красивіші!

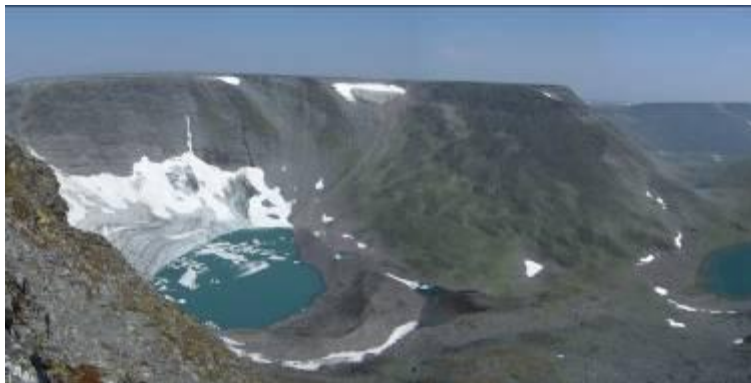

Незвично важкі підйоми, давали можливість милуватись дивною, кам'яною красою!

І дивуватись поєднанням сірого, коричневого, салатого і небесно-голубого!

Втамовуючи спрагу...

ми рухались на зустріч із Азією. Чотири години підйому і ми на вершині!

А далі рух хребтом і спуск в долину Голубих озер, на підкорення однойменного перевалу.

І задом

і передом,

і повзком, до низу!

Долина Голубих озер! Нам вниз. Долина нас зустріла зливою, але ми встигли захватись під камінчик, і з користю використали відпочинковий час для обіду.

Знову до гори. На перевал ГОЛУБИХ МРІЙ, за нами лишилась г.Народа.

На перевалі сильний вітер, і тому «швиденько» тікаємо з нього, по камінні великому і маленькому, зеленому і сірому, мокрому і засніженому, «швидесинько» до палаток, а там сухий і теплий одяг, вогонь, гарячий чай, і нарешті вечерея! І ще щось, про що ми неговорим!

Так пройшла ще одна місячно-сонячна «ніч». О 8-й ранку одівши рюкзаки, які за два дні чомусь стали ще ващими, ми попрямували на підкорення Уралу.

Два дні гори нас випробовували, погодою, небезпекою, спрагою, камінням, втратами (кожен з нас змушений був щось подарувати Уралу), травмами, і коли все було пережито, на ранок третього дня ми нарешті побачили життя (метеликів, жучків, а далі оленів, різних птахів і земноводних, зайчиків, і найголовніший подарунок гір був ведмідь в кінці походу), то зрозуміли що нас прийнято в сім'ю Урала.

І розпочалися пригоди! Перевали, річки, озера, вершини, болота, «чемодани».

Після підкорення перевалу Труба, були купання в річці та сніжному озері з катанням на «лижах».

Із сумом та величезним задоволенням лишаємо чудо місце, і знову на підкорення перевалу, тепер вже Зігзага. Перевал нам дався досить легко, а от спуск долиною річки, її каньйонним котлованом, окремим з нас дався складно.

А спускались ми в долину річки Манарага, і там де вона зливається з річкою Оленів в нас запланована ночівля. Йшли довго і досить складно, а дійшовши до стоянки і почавши ставити табір ми просто повзали, адже кріпатура давала про себе знати і за три дні позаду вже було 45 км, тому галявина отримала назву «поляна повзуча». Тут ми з'їли останнє яблуко і баночку ікри! Тут ми спали на вулиці, бо було дуже жарко!

І ще один день позаду. Ранок був важким, давався в знаки вчорашній «приход». Купання в гірській холодній річці дало полегшення лише на декілька хвилин, але похід ніхто не відміняв, і одягнувши рюкзаки на плечі, пішли на підкорення найскладнішого (це ми зрозуміли коли пройшли весь маршрут) перевалу Спартак (або Енергетик). Спочатку піднімались лісочком, потім долиною струмка Оленів, а тоді дійшли до «чемоданів»...ось тоді і почалося пригання, лазіння, пересовування, протиснення і застрягання! І це все з рюкзаком вагою в 25 кг, який так і норовить затягнути вас у якусь щілину, чи переважить в ту сторону яку хоче лише він!

Але ми змогли, адже підготовка, і найголовніше, підтримка друзів допомогла здолати цей небезпечний підйом. На цьому пригоди не закінчились, далі був не менш безпечний спуск, де до великих валунів приєднались ще й місця із дрібнішими камінчиками, що називається на гірській мові «сипуха» та досить велика крутизна спуску. Доводилось спочатку рухатись на чотирьох, потім на двох точках опори! Звичайно, це не про наших хлопців, вони, як північні олені з камінчика на камінчик, лишили дівчат по заду.

Спустились в долину річки Капкан-вож, яку довелося переходити вброд біля місця ночівлі.

На наступний день хлопці з керівником пішли на підкорення гори Лжеманарага, а дівчата лишились «охороняти» вогнище та заліковувати травми.

Сьогодні мала до нас доєднатись група, яка проходила 5-ту категорію. Ми наварили подвійну порцію червоного борща, але довгі очікування і... борща нема. Наші прийшли аж пів другої ночі! Поспіхом розказавши, де були, що бачили, полягали на пару годинок спати, а зранку знову штурм, і знову перевал на ймення Студентський.

На перевал піднялись досить швидко в супроводі північного оленя та яструбів (мабуть тут десь їхні гнізда). Потім лишили чергових, а самі з перевалу пішли на штурм найгарнішої гори Урала Манарага, що в перекладі з мови комі означає «лапа ведмедя». Гора дійсно дуже схожа на медвежу з великою кількістю пальців.

«Вище неба», саме ці слова спадають на думку, коли стоїш на вершині, і на 360 градусів гори, гори, гори...

Після вершини був спуск в долину річки Манарага, затяжний і важкий рух болотами, корчами до річки Косью, а потім знову нічліг, дощ, гроза і перервана вечеря.

Наступний день був важкий психологічно. Рух постійними корчами і чагарниками, безліч бродів, комарі, оводи, гнус – постійні супутники, надійні друзі, адже лише вони тебе чують і можливо співчують, адже вони літають, а ти йдеш! А гори так далеко.

Під вечір наші муки закінчились, так як далі рухались в гору, знову до чергового перевалу. Із останніх сил піднімались до місця ночівлі, неподалік перевалу та гори Колокольня.

Який день походу, ніхто не знав, вже не говорячи про число і день тижня. Зв'язку немає взагалі і тому немає потреби користуватись телефонами, а це єдине, що поєднує нас із цивілізацією, і єдиний моторчик, який слідує за числами і днями.

Новий день розпочався бродом і знову мокрими ногами! А потім було сходження на гору Колокольня, їх є декілька, ми ходили на Південну, або пік Свердловських туристів.

Після спуску, далі наш шлях пролягав через ще один перевал в долину річки Вангир. Це місце найкрасивішої стоянки.

На наступний день нас чекало два перевали, незліченні броди, верболози, завали, болота, хмари комарів і гнуса, 16 з половиною годин у дорозі і 27 км позаду...

...а все для того аби дійти до бази «Озерна», місця днювання.

База національного парку «Югид ва» (в перекладі з мови комі «Жива вода») – це три будинки один з яких банька!

Величезне озеро з великою кількістю риби, в якому тоне гора Сундук!

На базі ми знайшли муку, з якої замішавши тісто нажарили млинці і балабеники!

Все хороше швидко закінчується. Так і наша днівка. Ранок нового дня походу розпочався бродом, а далі знову верболози, перелази, болота, а на привалах чорниця.

Пройшовши останній в цьому поході Аранецький перевал, ми зрозуміли, що гори закінчились, а розпочалися серйозні болота з небезпечними топами, через які, доречі, і проходив наш маршрут. Але це не лякало, лякало те, що гори лишаються позаду, а наступних чекати цілий рік!

З перевалу розпочався туман, який розвіявся під вечір, і дозволив нам помилуватись, хоча б з далеку, Сабленським хребтом, перш ніж повністю окунемося в болотяні краєвиди.

Наступні чотири дні нічим не відрізнялись від попереднього, болотами, верболозами, перелазами рухались ми від приюта Аранець до приюта Кушнік, адже ночівлі можливі в цій місцевості саме тут.

Для самих здорових було ще трішки гір на болотах, це сходження на гору Саблю, найвищу точку однойменного хребта, і найскладнішу та найнебезпечнішу гору походу.

Адже були не лише «сипухі», «живі» колуари, «чемодани», і голі скелі по яких повзли мов павучки, але й ведмідь, який прогулювався та їв ягоди поруч! Звичайно фото та відео не передадуть тих емоцій, які прийшлося пережити, але дадуть можливість кожного разу все пригадувати!

Сходження відбувалося в тумані, і здавалося, що гора не хоче відкрити шлях на вершину, адже дуже часто доводилось проходити ті місця, де уже був. Коли туман розвіювався, відкривались дивовижні краєвиди.

Як відомо перемагають вперті, гора була підкорена.

Похід закінчували в селі Аранець.

Невеличке поселення із 60 жителями, які практично ніде не працюють. А дізнавшись, що ми з України вони просили, на жаль, не сала, а щоб ми дали «на пузырь»! Будинки розвалюються, а люди практично всі п'яні.

Похід скінчився, 275 км позаду. Але були ще довгі п'ять діб дороги додому, зі своїми пригодами, ночівлями на вокзалах, прогулянками північними містами Росії, відвідинами столиці Московії, але це вже зовсім інша історія!